



ת"פ 11212/10/14 - פרקליטות מחוז צפון- פלילי נגד מחמד סועאד

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט יריב נבון

ת"פ 11212-10-14 פרקליטות מחוז צפון-
פלילי נ' סועאד
14 יוני 2016

בעניין:

המאשימה

פרקליטות מחוז צפון- פלילי

נגד

הנאשם

מחמד סועאד

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד רובה דקה.

מטעם הנאשם: בעצמו, ע"י עו"ד מוחמד בדרנה.

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

כתב האישום :

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו **תקיפה בנסיבות מחמירות**, עבירה לפי סעיף 382 (ב)(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**).

על פי הנטען בכתב האישום, במועד הרלוונטי, שימש הנאשם כמטפל במעון רמת טבריה בטבריה (להלן: **המעון**), בו חסה באותה עת "ד" (להלן: **החוסה**), חסר ישע, הסובל מפיגור שכלי ובעיות נפשיות ואחרות. ביום 27.4.2014 בשעה 17:00 לערך, סטר הנאשם בחוזקה לחוסה בפניו בכניסה למכבסה במעון.

תשובת הנאשם לכתב האישום :

2. בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם כי במועד הרלוונטי עבד כמטפל במעון בו חסה באותה עת החוסה, ואף הודה כי מדובר בחסר ישע הסובל מפיגור שכלי ומבעיות נפשיות. הנאשם הכחיש את טענת המאשימה לפיה סטר בפניו של החוסה וטען כי ניסה לעזור לחוסה לקום, עת נשכב על הארץ.

3. מטעם המאשימה העידו עובדים במעון וכן גובה אמרתו של החוסה. מטעם ההגנה העידו הנאשם וכן



חובש במעון ועובד נוסף, אשר היה אחראי משמרת במעון במועד האמור. הצדדים סיכמו טענותיהם בעל פה.

טענות הצדדים :

4. ב"כ המאשימה ביקשה לאמץ את עדותה של גב' **אודליה הילל מרים** (להלן : **אודליה**), אשר הייתה עדת ראייה לאירוע. לדבריה, עדות העדה הייתה קוהרנטית ובהתאם לדיווחיה לאחר האירוע, והיא אף מתיישבת עם גרסת יתר העדים. להבדיל, סבורה ב"כ המאשימה כי עדותו של הנאשם אינה מהימנה, רצופה סתירות ותמיהות בנוגע לאופן השתלשלות האירוע ולנסיבות שהובילו את הנאשם ליצור מגע עם החוסה. לדבריה, אף דבריו של החוסה בחקירתו לפיהם הנאשם נתן לו "כאפה", מחזקים את גרסתה של אודליה. לנוכח האמור, ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

5. הסנגור טען כי אין מקום להרשיע את הנאשם על סמך עדות יחידה. לדבריו, על בית המשפט להזהיר עצמו כמתחייב בפסיקה לבל יורשע הנאשם על סמך אותה עדות יחידה ובכך ייפגע עתידו האקדמי והמקצועי. לדבריו, לא ניתן לקבל את גרסתה של אודליה כמהימנה, הן בנוגע לטענתה לפיה שמעה צעקות והן בנוגע לתקיפת החוסה על ידי הנאשם. לדבריו, על פי גרסתה, שדה הראיה שלה למקום האירוע היה מוגבל ולכן תתכן האפשרות לפיה שגתה בתפיסת המציאות ובהבנת הסיטואציה שארעה. בכך אף יש כדי להסביר את סערת הרגשות שלה באותו רגע ואת הפעולות שביצעה לאחר מכן. אף גרסתה בנוגע לעוצמת המכה, דהיינו מתן "סטירה מצלצלת", אינה מתיישבת עם היעדרו של סימן כלשהו על פניו של החוסה. לדבריו, ברי כי גרסת הנאשם הגיונית, בהתחשב בזמן הרב שחלף מאז האירוע. לנוכח האמור, סבור הסנגור כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

גדר המחלוקת בין הצדדים :

6. **תגובת הנאשם למיוחס לו בכתב האישום וטענות הצדדים, כאמור, מצמצמות את גדר המחלוקת בין הצדדים לשאלה - האם הנאשם אכן סטר בחוזקה על לחיו של החוסה, אם לאו.**

ראיות הצדדים :

7. לאחר שעיינתי במכלול הראיות אשר הוגשו לעיוני, וכן בעדויות עדי התביעה וההגנה, לרבות הנאשם, אשר העידו לפניי, סבורני כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה לביסוס האמור בכתב האישום, כפי שיפורט להלן.

8. האמור בכתב האישום מבוסס, בעיקר, על עדותה של אודליה, אשר בתקופה הרלוונטית עבדה כרכזת מתנדבים במעון.



9. בעדותה בפניי ביום 4.5.201, מסרה אודליה כי הייתה עדת ראייה לאירוע המתואר בכתב האישום. לדבריה, באותו יום יצאה מפעילות יום הולדת של אחד הדיירים במעון והבחינה ממרחק של 10 מטרים ממנה בנאשם, יחד עם קבוצת דיירים, יוצאים מן הבית לטיול. לטענתה, הנאשם הרים את ידו וסטר לחוסה ואף הבחינה שראשו של החוסה זז הצידה. שאלה את הנאשם מדוע נקט באלימות ולאחר מכן פנתה לפתחי ואנה - מנהלת המעון, ומילאה דו"ח אודות האירוע. לדבריה, עבדה כשנה במעון עובר לאירוע ואת הנאשם לא הכירה קודם לכן. לדבריה, עמדה במיקום שבו הנאשם לא יכול היה להבחין בה אך היא הבחינה בו. החוסה עמד ולאחר שהנאשם סטר לו הוא נשכב על הרצפה ולא רצה לקום (פרוטוקול עדותה בעמ' 25, שורות 3-4). האירוע זעזע אותה מכיוון שזו הפעם הראשונה בה נתקלה באלימות כלפי חסר ישע. באמצעותה, הגישה ב"כ המאשימה מסמך בו תיעדה העדה את אשר ראתה (ת/9).

10. בחקירתה הנגדית, אישרה אודליה כי החוסה הינו דייר קשה, אשר היה בורח למשרדה ומבקש לעיין בעיתונים. על אף האמור הוא מבין דברים, ובמהלך האירוע אף צעק "אל תרביץ לי", ולכן התכוון לכך. העדה ציינה כי מדובר בחוסר מקצועיות מבחינת הנאשם, אשר יצר סיטואציה שכזו מול החוסה הזה. לדבריה, עת יצאה מהבית עובר לאירוע, הבחינה בנאשם בודק את השטח ומזיז את ראשו מימין לשמאל, לפני שהיכה את החוסה. שמעה צעקות "אל תרביץ לי", "בוא לפה" ולכן התבוננה לעברם. העדה התעקשה כי הבחינה בחוסה עומד על רגליו, קרוב לנאשם, לפני שהנאשם סטר בפניו, ולאחר מכן קיפל עצמו ונמרח על הרצפה, כהגדרתה (בעמ' 27, שורות 30-31 לפרוטוקול). לדבריה, לאחר שעמדה קפואה מס' שניות ניגשה לנאשם ושאלה אותו מס' פעמים מדוע עשה זאת, אך הוא הוריד את ראשו ולא ענה. לדבריה, הנאשם פנה לחוסה ואמר לו: "זה הכבוד שאתה מחזיר לי, אני מוציא אותך לטיול וזה מה שאתה עושה לי" (פרוט', עמ' 28 בשורות 9-11). לשאלת הסנגור, ציינה העדה כי לא הבחינה בסימן על פניו של החוסה, אך לא כל סטירה משאירה בהכרח סימן. לאחר מכן, לקחה את החוסה למשרדה ונתנה לו לעיין בעיתונים, כי זה בדיוק מה שהוא רצה. אילו הנאשם היה משכיל להבין מדוע החוסה נסער האירוע לא היה מתרחש (פרוט' עדותה בעמ' 28, בשורות 15-23). העדה ציינה כי אין לה דבר אישי כנגד הנאשם, וכי מה שציינה בעדותה זה בדיוק מה שראתה.

11. מטעם המאשימה העידה, בתאריך 7.1.2016, **גב' רויטל קידושין** (להלן: **רויטל**), מנהלת המעון כיום ומנהלת פנימייה בתחומי המעון בתקופה הרלוונטית. באשר לאירוע המתואר בכתב האישום ציינה כי במועד האמור לא נכחה במעון, אך עודכנה על ידי מנהלת המעון דאז אודות המקרה. לדבריה שוחחה בטלפון עם אודליה וזו הייתה נסערת ואמרה לה כי ראתה את הנאשם נותן לחוסה סטירה מצלצלת, ליד המכבסה במעון. אודליה אמרה לה שהיא רצה מהר למקום ושאלה אותו מדוע עשה זאת, אך הוא לא ענה (פרוטוקול עדותה, עמ' 12 ש' 5-18). לדבריה, תיעדה שיחה זו בכתב (ת/3), וכן הציעה לאודליה לגשת למשטרה ולהתלונן.

12. רויטל ציינה כי בעקבות האירוע שוחחה עם הנאשם טלפונית וזה הכחיש כי סטר לחוסה וטען כי ניסה להרגיעו, ולכן ליטף את פניו. אף שיחה זו תועדה על ידה בכתב (ת/4). לדבריה, בעקבות האירוע הוגשה תלונה למשטרה והנאשם הוצא מן המשמרת. לשאלת בית המשפט הסבירה כי במקום מצלמות אבטחה



והיא אף בדקה אותן, אך האירוע התרחש במיקום שלא נקלט על ידי המצלמות. בחקירתה הנגדית על ידי הסנגור, הסבירה רויטל כי הבחירה להוציא את החוסה לטיול רגלי הייתה של הנאשם, ולא על פי הוראה של הממונים עליו.

13. מטעם המאשימה העיד בישיבה זו אף מר **עימאד האשול** (להלן: **עימאד**), חוקר ילדים ואנשים עם פיגור שכלי, אשר גבה אמרה מן החוסה בתאריך 25.5.2014 (תמליל החקירה - ת/6; דיסק החקירה - ת/7; סיכום עדות החוסה - ת/8). עימאד פירט בעדותו את התרשמותו מן החוסה ואת הקשיים שנתגלו במהלך חקירתו. לדבריו, חוקר אינו מוסמך לקבוע מהימנותו של נחקר עם פיגור שכלי. לשאלות הסנגור, בחקירה נגדית, הסביר מר עימאד כי החוסה התקשה לשבת על כיסא יותר מ - 2 דקות במהלך החקירה, הסתובב בחדר, חיפש ספרים ודיסקים, התמקד בדברים שעניינו אותו ומסר מידע דל אודות האירוע בגינו נחקר.

14. החוסה נחקר, כאמור, בתאריך 25.5.2014 על ידי מר עימאד. עיון בפרוטוקול חקירתו מלמד עד כמה קשה לדלות מתוכה פרטים בנוגע לאירוע המתואר בכתב האישום וכפי שצינה המאשימה בסיכומיה אם גרסה זו הייתה עומדת לבדה, לא ניתן היה לבסס את האמור בכתב האישום. על אף דלות התוכן בחקירה זו, כאשר שואל החוקר עימאד באופן מפורש את החוסה האם קרה משהו בינו לבין מוחמד סוועאד (הנאשם), השיב החוסה: "**כן...כאפה**" (ראו ת/6, עמ' 14 בשורות 16-19).

15. גרסת הנאשם נפרסה בפניו הן בעדותו בבית המשפט והן בחקירתו במשטרה. בעדותו בבית המשפט ביום 4.5.2016, טען הנאשם כי החוסה התחנן בפניו כי ייקח אף אותו לטיול, יחד עם דיירים נוספים. הנאשם ציין כי נכמרו רחמיו ולכן נעתר לבקשתו, על אף שהיה ידוע לו שמדובר בדייר בעייתי. לדבריו, התהלך עם הדיירים במעון ובשלב מסוים החוסה נשכב על הרצפה. לדבריו, חשש שמא יבלע את הלשון ולכן נעמד מאחורי גבו והושיבו ואף החל לדבר עמו, אך הוא לא ענה. הבטיח שיביא לו כל דבר שירצה באם יקום אך הוא לא רצה ורק ביקש עיתון. לדבריו, החל ללטפו בשיער ובפנים ולדבר אליו ברכות. בשלב זה יתר הדיירים, עליהם אמור היה לשמור, ברחו מהמקום. ביקש מהחוסה שיקום, אך לפתע הגיעה למקום אודליה וצעקה "למה אתה משתמש באלומות" והוא השיב לה שלא נקט באלומות. לאחר מכן לקח את יתר הדיירים מהמקום והחוסה הלך עם אודליה. לדבריו, לא קרה דבר ממה שסיפרה אודליה.

16. בחקירתו הנגדית, לשאלות התובעת, הכחיש הנאשם כי איבד שליטה לנוכח התנהגות החוסה ולכן סטר לו. לדבריו, לא הכיר את אודליה עובר לאירוע ואין לה דבר כנגדו. לא ברור לו מדוע תמציא עליו סיפור שכזה אך שמע מאחרים שהוא לא היחיד.

17. מטעם ההגנה העיד **מר אסעד שיבלי**, אח במרפאת המעון. לדבריו, במועד הרלוונטי עודכן כי החוסה קיבל מכה ולכן בדק אותו. לדבריו, ציין במסמך שערך (ת/9) כי לא הבחין בסימן חריג בפניו של החוסה, לרבות אודם (בהקשר זה, נתגלעה מחלוקת בין הצדדים בנוגע לשאלה האם כל מכה תשאיר סימן על



הפנים. סבורני, כי בהקשר זה לא ניתן לקבוע קביעה כללית לפיה כל מכה תשאיר בהכרח סימן. הדבר תלוי בנסיבות שונות, ובעיקר בעוצמת המכה ומיקומה).

18. מטעם ההגנה העיד אף מר **עבדאללה סועאד**, כיום רכז משמרת במעון גוונים, הממוקם בתוך המעון בו התרחש האירוע, ובמועד האירוע עבד כמטפל ורכז במעון וכן כאחראי משמרת. לדבריו, בסביבות השעה 17:00, התקשרה אליו אודליה ואמרה לו שמטפל אותו היא לא מכירה, נתן סטירה לדייר וביקשה שיגיע. בהגיעו למקום, הבחין בחוסה שוכב על הרצפה ובאודליה ובנאשם עומדים לידו. אודליה שאלה את הנאשם מדוע סטר לחוסה והנאשם הכחיש. ביקש מהנאשם לקחת את יתר הדיירים לביתו ונשאר במקום עם אודליה והחוסה. ביקש מהחוסה לקום אך הוא סירב. שאל אותו האם הוא רוצה ללכת ואז הוא קם ורץ למקום בו ישנם ספרים. לדבריו, לאחר מכן ביקש מהחובש אסעד שיבדוק את החוסה ומאודליה שתמלא דו"ח אירוע וכן דיווח למנהלת המעון. לדבריו, לא הבחין בסימן אלימות על החוסה. בחקירתו הנגדית ציין כי בהגיעו למקום אודליה הייתה נסערת ולחוצה.

המסגרת הנורמטיבית:

19. לנאשם מיוחסת עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, דהיינו תקיפת חסר ישע, כאמור בסעיף 382 (ב)(2) לחוק העונשין.

20. סעיף 378 לחוק העונשין, מגדיר "תקיפה מהי" -

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי-נוחות."

סעיף 379 לחוק העונשין, מעגן את העבירה שעניינה "תקיפה סתם" -

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה."

סעיף 382 לחוק העונשין קובע לאמור:

"(ב) העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה:

עמוד 5



(1) ...

(2) קטין או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי, כהגדרת
"אחראי על קטין או חסר ישע" בסעיף 368א.

סעיף 368 א' לחוק העונשין מגדיר "אחראי על קטין או חסר ישע" - כל אחד מאלה:

...

"(3) מי שהקטין או חסר הישע מתגורר עמו או נמצא עמו דרך קבע,

ומלאו לו שמונה עשרה שנים; ובלבד שקיימים ביניהם יחסי תלות

או מרות.

"חסר ישע" - מי שמחמת גילו, מחלתו או מוגבלותו הגופנית או

הנפשית, ליקוי השכלי או מכל סיבה אחרת, אינו יכול לדאוג

לצרכי מחייתו, לבריאותו או לשלומו."

21. מחומר הראיות שהוצג לעיוני עולה, כי החוסה, יליד שנת 1976, הינו "חסר ישע", וכן הוכח כי מתוקף תפקידו היה הנאשם אחראי על חסר הישע.

מן הכלל אל הפרט :

22. מן הראיות אשר הוצגו על ידי המאשימה ואף מראיות ההגנה עולה, כי עסקין בגרסאות סותרות. מחד, זו של אודליה אשר הבחינה בנאשם מכה את החוסה בפניו; מאידך, זו של הנאשם, המכחיש את האמור. לנוכח האמור, בהיעדרה של ראיה אשר יהא בה כדי לתמוך באופן החלטי בגרסה זו או אחרת, קביעת הממצאים והסקת המסקנות תעשה לנוכח התרשמות בית המשפט מן העדים שהעידו בפניו, וכן תוך בחינת השתלבות גרסתם אל מול מכלול הראיות.

23. אודליה העידה, כאמור, כי הבחינה בנאשם סוטר על פניו של החוסה. התרשמתי כי מדובר בעדה מהימנה לחלוטין, אינטליגנטית ורהוטה, אשר העידה אודות פרטים אותם קלטה בחושיה ונמנעה מלהוסיף פרטים אשר לא היו בידיעה. מעדותה עולה בבירור כי הבחינה בנאשם סוטר בפניו של החוסה עובר לנפילתו של החוסה ארצה, וכי הסטירה היא זו שגרמה לנפילתו, וזאת בניגוד לגרסת הנאשם. מדובר בעדה אשר עובר לאירוע לא הייתה לה היכרות מעמיקה עם הנאשם, ומן הסתם לא היה ביניהם כל סכסוך אשר יצדיק או יבסס טענה בדבר עלילת שווא, כפי שניסה הנאשם לרמוז בעדותו בבית המשפט.

24. בהקשר זה יובהר, כי טענת הנאשם לפיה נודע לו כי אודליה העלילה על אחרים בעבר לא נתמכה בראיה כלשהי ולא הובאו עדים כדי לבססה. הלכה היא כי אי הבאתו של עד רלבנטי יוצרת הנחה כי אילו הושמע העד היה בכך כדי לתמוך בגרסת היריב וכי הסיבה לאי הבאתו הינה החשש של בעל הדין



מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד (ראו בהקשר זה ע"פ 728/84 חרמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3) 617, 625; ע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל פ"ד לז(2) 85, 97-98 ורע"פ 6723/05 ג'אבר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 14.07.08)).

25. אינני מקבל את טענת הסנגור לפיה עסקינן בעדות שגויה המבוססת על עיוות המציאות כפי שזו התרחשה לנגד עיניה של העדה אודליה, או כי קיים ספק שמא שדה הראיה הוגבל כך שהעדה לא יכלה להבחין בנאשם ובחוסה בבירור, כפי שהעידה בבית המשפט. סבורני, כי מעבר לעובדה לפיה אין לעדה זו כל אינטרס אישי או אחר להעליל על הנאשם ולטפול עליו דבר שקר, בעדותה בפניי היא הסירה את כל הספקות באשר ליכולתה להבחין באירוע אשר התרחש לנגד עיניה, ממרחק קצר ביותר, או בנוגע לפרשנות שנתנה לאירוע זה.

26. סבורני כי מדברי אודליה, ניתן לקבוע בבירור כי היא אכן הבחינה בנאשם מכה את החוסה ולאחר מכן נזעקה למקום ושאלה את הנאשם מדוע עשה כן. סערת הרגשות שאחזה בה עת הבחינה בנאשם מכה את החוסה מחזקים את טענתה לפיה עסקינן באירוע חריג במעון אשר חייב התייחסות או התנהלות אחרת מצד הנאשם, ואף גרם לה לפעול ולדווח, כפי שעשתה לאחר מכן.

27. אכן, עדותה של אודליה הינה עדות יחידה בכל הנוגע לאופן התרחשות האירוע המתואר בכתב האישום ולכן על בית המשפט לנקוט משנה זהירות בבוחנו האם המסכת הראייתית כולה מתיישבת עם גרסה זו. בחינה קפדנית זו מלמדת כי בראיות שהוצגו מטעם המאשימה מספר חיזוקים משמעותיים לעדותה של אודליה, המבססים ומחזקים אותה ומעניקים לה משנה תוקף. חיזוק לגרסתה נובע הן מגרסת הנאשם עצמו, ממנה עולה תמונה דומה למדיי לזו המתוארת על ידי אודליה, למעט עניין התקיפה, כאשר אף בהקשר זה הנאשם אינו מכחיש את הטענה העולה מדבריה של אודליה לפיהם נגע בפניו של החוסה, וכל שטען היה כי ליטף את פניו אך לא סטר לו.

28. התרשמתי כי אלמלא הבחינה אודליה במעשה חריג מצדו של הנאשם, כפי שהעידה, לא הייתה נזעקת למקום ודורשת הסבר מן הנאשם מדוע היכה את החוסה. אף טענת עד ההגנה עבדאללה לפיה אודליה הייתה לחוצה ונסערת עת הגיע למקום, ואף שמע אותה שואלת את הנאשם, בנוכחותו, מדוע סטר לחוסה, כפי שהעידה, מתיישבת דווקא עם גרסת העדה לפיה הייתה עדת ראייה לאירוע חריג ואליים ולא עם טענת הנאשם לפיה בסה"כ ליטף את פניו של החוסה.

29. אף מגרסתו של החוסה בחקירתו על ידי החוקר עימאד, על אף המגבלות הרבות שבחקירה זו ודלות התוכן בנוגע לאירוע המתואר בכתב האישום, ניתן למצוא חיזוק לגרסתה של אודליה, לפיה הנאשם היכה את החוסה.

30. יודגש, כי טענת הסנגור לפיה על בית המשפט להזהיר עצמו כאשר עדות יחידה לפניו הינה טענה



נכונה. עם זאת, במקרה דנן, כאמור, מעבר לאמון הרב שאני מעניק לגרסתה של אודליה, הראיות הנוספות שהוצגו מבססות את גרסתה ואת מהימנותה בכל הנוגע לאופן התרחשות האירוע, ואף באשר לאירועים שאירעו לאחר מכן.

31. לסיכום החלק העובדתי, אני קובע כי מעדויות עדי התביעה, אותן מצאתי מהימנות, עולה כי הנאשם סטר על לחיו של החוסה. סעיף 378 מגדיר "תקיפה" אף כנגיעה באדם או הפעלת כוח על גופו בדרך אחרת, כפי שנעשה במקרה דנן. מעדות אודליה עולה באופן מפורש כי מעשיו של הנאשם בוצעו כלפי המתלונן שלא בהסכמתו. על כן, אני קובע כי מעשיו של הנאשם מבססים את היסוד העובדתי בעבירת התקיפה.

32. עבירת התקיפה הינה עבירה הדורשת מחשבה פלילית ואינה עבירה תוצאתית המקימה צורך בהוכחת כוונה או פזיזות. סעיף 20 לחוק העונשין, מגדיר את היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירת התקיפה :

"(א) מחשבה פלילית - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה"

במקרה שלפניי, בהסתמך על חומר הראיות שהוצג לעיוני ולאחר ששמעתי את עדי התביעה והתרשמתי ממהימנות גרסתם, אני קובע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם היה מודע לטיב מעשיו, דהיינו לכך שסטר על לחיו של החוסה לנוכח סירובו להישמע להוראותיו. עוצמת הסתירה בנסיבות העניין אינה מעלה או מורידה. עצם המגע באחר, חסר ישע (נסיבה השוללת טענת זוטי דברים, אשר אף לא נטענה על ידי ההגנה), וללא הסכמתו, מבסס את יסודותיה של העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום.

סוף דבר :

33. על יסוד האמור, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של **תקיפה בנסיבות מחמירות** לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ח' סיוון תשע"ו,
14/06/2016 במעמד הנוכחים.
יריב נבון , שופט



[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לקבלת תסקיר שירות המבחן וטיעונים לעונש ליום 9.10.16 שעה 8:30.

טלפון של הנאשם: ...טלפון של הסגור: 04-9919630 פקס: 077-4703097

הנאשם נדרש מיוזמתו להתקשר לשירות המבחן בטל': 04 - 6727400 , 04 - 8619600 , ולוודא כי יתקבל תסקיר בעניינו.

בית המשפט מודיע כי לא בנקל ייעתר לבקשות דחייה, אם בכלל ועל הנאשם לשתף פעולה ולפעול על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.

שירות המבחן מתבקש לחוות דעה בשאלה של הרשעה או ללא הרשעה.

הסגור מתבקש להעביר לשירות המבחן בתוך 24 שעות צלום של כתב האישום, פרוטוקול הדיון וכן מסמכים הנוגעים לנאשם כפי שיורה לו שירות המבחן.

בהסכמת הנאשם שירות המבחן רשאי לעשות כל בדיקה שתידרש לצורך עריכת התסקיר.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן.

הובהרה לנאשם חובת התייצבותו.

ניתנה והודעה היום ח' סיוון תשע"ו, 14/06/2016 במעמד הנוכחים.

יריב נבון , שופט